

Onomàstics masculins començats per vocal: *Antoni* (II)

(ALDC, VIII, 1899. *N'Antoni*)

Aquest prenom deriva del llat. ANTONIUS, probablement d'origen etrusc, que durant el Renaixement es va relacionar amb el gr. ANTHOS 'flor', que va portar a la falsa grafia *Anthonius*, amb *th* traspasat a algunes llengües modernes, com l'anglès *Anthony* (Tagliavini, 1982: 18-19). El nom ha sofert canvis hipocorístics com *Anto* 101, *Anton*, *Ton*, *Tono* 94, *Tonet* 10, 12, 89, 110, 113, 143, 145, 148, 173, *Toni*, *Tonico* 162, *Tonyo* 100 (← *António*). L'absència de l'antropònim *Antoni* en algunes localitats s'ha resolt a efectes fonosintàctics amb altres antropònims començats per vocal: *Eusebi* 25, *Àngel* 30, 34, *Agustí* 40, 41, *Andreu* 43, 96, *Albert* 55, *Alfredo* 91, *Esteve* 111, *Enrique* 166.

A notar l'oncle *António* 125, quan és un home gran, encara que no sigui oncle.

Una ullada geogràfica ens presenta *Antoni*, *Toni* i *António* en part del cat. central i del val., on *António* té una notable extensió compartida per la Franja; *Anton* i *Ton* ocupen una àrea a cavall del cat. or. i nord-occ.; *Antuane* és tributari del fr. *Antoine*.

Pel que fa a l'ús de l'antropònim com a objecte directe se sol construir precedit de la preposició *a*: *he vist a-n Antoni* 47, *he vist a-n a l'Anton* 57, *he vist a l'Anton* 98, *he vist a Toni* 161, 165, *hai vist a Toni* 147, però *hai vist António* 141.

